

Bekâ Din ile Kâimdir

İlme'l-yakîn bilinmelidir ki, kâinatta bekâ-yı vücûdumuz, ancak din ile kâ'imdir. Bir din ki, saâdet-i beşeriyyeyi -fevka'l-'ukûl- te'mîn etmiştir. 'Ulüvv-i şânını anlamak isteyenler târîh-i İslâm'a mürâca'at edebilirler. Yahut -ulûm-i şettâda mütebahhir, hasîsa-i insaf ve nasafet ile mütenevvir iseler- Hazret-i Kur'ân-ı Hakîm'in ahkâm-ı hidâyet-nisârından keşf-i hakîkiyyet ederler.

Erbâb-ı ilme malumdur ki, dîn-i İslâm'ın hakâ'ik-i 'âliyesine vukuf, irfan ve kemâle mevkuftur. İlim, dîn-i İslâm ile mukâbele edilince -hurşîd-i âlem-ârâya arz-ı vücûd eden zerreler gibi- kesb-i hayât eder. Edyân-ı sâire, ilme tekâbül edince -âfitâb-ı temmuza maruz olan- kütle-i berf hâlini alır.

Bugün memâlik-i garbiyyede tecellî eden envâr-ı medeniyet -ahkâm-ı gayr-i ma'kûlesi ahkâm-ı ma'kûlesine hezârân kere gâlib olan- bir dînin eser-i feyzi değildir, dîn-i İslâm'ın -ebr-i rahmet gibi- kâinât-ı insâniyyeye saçtığı katarât-ı marifetin mahsûl-i tâbdârıdır.

Âlem-i insâniyyet, zalâm-ı zulm ü cehl içinde, şâhrâh-ı hakîkatten müctenib ve hâl-i behîmiyyete münkalib iken bir şems-i hüda tulû' etti. Der-'akab gamâm-i gumûm zâ'il, insanlar insanlığa mâ'il oldu. Nûr-i İslam; gönüllere ifâza-i hayât eyledi. Mücâhidîn-i İslâmiyye, hangi şûrezâra girdiyse her nakş-ı pâyinde güller açıldı. Hâristân-ı udvan, gülşen-i ihsân oldu. Âlem başka âlem, âdem başka âdem oldu.

İllet-i cehl ile çeşmin kapanıp kör oldu.

İbn-i Meryem bile feth eyleyemez çekse emek

me'âline mâ-sadak olan Avrupa halkının gözlerini istilâ eden gışâve-i nâdânî de yed-i beyzâ-yı İslam'la silindi. Cehli istihsan, ilmi istihcân eden o halk -burheten mine'l-eyyâm- müstenîr-i fazl-ı İslâm oldu. Dest-i İslam'la saçılan büzûr-i marifetin neşv ü nemâsına çalıştı. Nimet-i marifet, her tarafa tevzi' edildi. Bahşâyış-i İslâm olan hürriyyet-i şahsiyye arz-ı dîdâr etti. Hukûk-ı âmme temin olundu. Ticaret, zirâat, sanat terakkî ettirildi. Çâr aktâr-ı âlemde "يَرَىٰ يَوْمَئِذٍ كُلُّ يَحْيَىٰ" (Yeryüzü, ona hayat verenler içindir) hikmetine muvâfık olarak müstemlekeler tedârik, birçok menâbi'-i servet istihzâr edildi. Elhâsıl, vaktiyle lâne-i vahşet olan Avrupa, âkıbet âşiyân-ı medeniyet oldu.

Avrupalılar -inkılâbât-ı kevnîyye ve îcâbât-ı dehriyye ile kâbil-i tatbîk olmayan- bir dîn-i gayr-i ma'kûle ittibâ'da isbât-ı kadem edip de dîn-i İslâm'ın umûr-i dünyeviyyeye ta'alluk eden ahkâm-ı feyyâzânesinden müstefid olmasaydılar bugün dünyada isimleri, cisimleri kalmazdı. Ya o halk-ı mütemeddin, ahkâm-ı dîniyyeye de inkıyâd etseydi âlemde İslâmiyetten başka din kalır mıydı? ...

Bu hakikat, enzâr-ı gayra mücellî iken Müslümanlar, zaman zaman tarîk-i haktan rû-gerdân oldular. Adl zulme, marifet cehle tahvil edildi. Şâhlardan gedâlara kadar her ferd, cehl ve gadr ile istînâs etti. Her köşede "İbn-i Yûsuf es-Sakafî"ye rahmet okutacak derecede dehşetli haccacalar peydâ oldu. Zulm ü cehlin yetiştirdiği şecere-i mel'ûne-i nifak, her tarafa berk ve şah saldı. Mahsûl-i şikak, hayât-ı ümmeti tesmîm etti. Dünyanın üç büyük kıtasında te'sîs-i saltanat eden hükûmât-ı İslâmiyye, birbirini müte'âkib müzmahil oldu.

Zîrâ "لَا يَهْدِي اللَّهُ الْبَاطِلَ إِلَى الْبَاطِلِ" (Muhakkak ki Allah, zâlimlere doğru yolu göstermez. Mâide/51) nidâ-yı lâhûtîsine ihâle-i gûş-i hûş edilmedi. Zulm ile bekânın, zulmetle nûrun ictimâ' edemeyeceği düşünülmedi. Zulmün -en mahûf zelzelelerden ziyade- tahrîb-i bilâd, imhâ-yı 'ibâd edeceği nazar-ı dikkate alınmadı. Arzın 'ibâd-ı sâlihaya mevrûs olduğu te'emmül edilmedi.

Bir sâhib-i taht u bahtın harekât-ı müstebiddânesini -hasbü'd-diyâne- hoş göremeyib de

Devletin dîn iledir, dînini tahkîr etme

Safha-i rûy-i zemînden eder Allah seni hakk

nasîhatinde bulunanların beynine sâ'ika-i gazab ettirildi. Aks-i nasîhatte bulunarak kânûn-i istibdâda mirvaha cünbân-ı şevk olanların ser-i mağzına murassa' çelenkler takıldı. Esfel-i sâfilîne geçirilmeye layık olan vücûd-i merdûdları tabakât-ı 'ulyâya çıkarıldı.

Nihâyet umûm Müslümanların nühbe-i âmâli, ümîd-i istikbâli olan bir devlet -bir zamanlar salâbet-i dîniyye ve fezâ'il-i sâire ile- küre-i zemînin müdîr-i umûru olduğu halde bilâhare adilden 'udûl, ilimden nükûl ile şevket ve kudretini zâyî etti. Daha sonraları Avrupa ile ihtilat edilerek Frenklerin -İslâm'dan muktebes olan- mehâsininden kat'-ı nazarla mesâvîsi taklîd olundu.

Mehâsin dururken mesâvîyi taklîd etmek cehilden mütevellittir. Bir kavme cehl ârız olunca sîne-i taklid baş gösterir. İslâm'ın en büyük düşmanı -ümmü'l-mesâvî olan- cehildir. Cehl, sû-i ahlâka, sû-i ahlak da inkırâza illettir.

Hayât-ı İslam, marifet ve mekârim-i ahlâka merbuttur. Bu hâlde taklîd-i mesâvî, İslâm için intihar demektir. (Tabsıra -Müslümanlar, esasen medenî iken Frenkleri taklîd ile medeniyetten mahrum oldu. Frenkler, mahrûm-i medeniyet iken Müslümanları taklîd ile temeddün etti. Frenklerin mâzîsi, Müslümanlara hâl olunca Müslümanlar için hâl yaman oldu, te'mîn-i istikbâl muhâl hükmüne geçti...)

Devr-i istibdâdın en hatarlı demlerinde de söyledik, yine söyleyelim: Millet-i İslâmiye'nin bekâsı, selâmeti, şevketi ahkâm-ı dîne itâatle kâbildir. Hâlbuki biz, nefsimize itâat, dînimize isyan ettik. Dînimizin emrine kulak vermedik, fakat nefsimizin irâdesine can verdik. Dînin irâ'e ettiği tarîk-i selâmetten yüz çevirdik. Nefsin gösterdiği girîve-i hüsrâna teveccüh eyledik.

Eğer biz, İslam'dan başka bir dîne sâlik olsaydık irtikâb ettiğimiz mezâlim ve me'âsî bizi çoktan hâk-i helâke sürer, yerimizde yeller eserdi. Bizi izmihlâl-i küllîden halâs eden şey -devletlerce nazar-ı i'tinâyâ alınan bazı esbâb-ı siyâsiyye değil- dîn-i selâmet-i rehîndir, himâyet-i Seyyidü'l-Mürselîndir.

Târîh-i meydanda, ibtidâ-yı zuhûrumuzdan bu deme gelinceye kadar biz, kaç defa sû-i kasde uğradık. Sekene-i arz, kaç defa -müttehidin, müctemi'an- üzerimize hücûm etti. Târîhin bütün safahâtına göz gezdirmek lazım değil, dünkü safhaya bakmak da kifâyet eder: Bir "revâl" mülâkâtı ocağımızı söndürmeye, hâkisterimizi savurmaya kâfi değil miydi? Bu belâ-yı hânüman-sûzdan bizi tahlîs eden ne idi? Esbâb-ı siyasiyye mi, sahâbet-i düveliyeye mi, yoksa satvet ve kudretimiz mi?..

Sebeb-i necâtımız -şüphe yok ki- inâyet-i ilâhiyye, himâyet-i Muhammediyye eseri, çünkü içimizde îmân-ı kâmil erbâbı büsbütün nâbûd olmamıştı.

Biz, bu hakikat-i sâtı'adan iğmâz etmemeliyiz. Nâ'il olduğumuz nimet-i celîleyi inkâr eylememeliyiz. Kâfir-i nimet, mahrum-ı nimet olur.

İslam, âleme rahmettir. Millet-i hâkime-i İslâmiyye, İslâmiyet'in kadrini hakkıyla takdîr edip

de mevki'ini ahkâm-ı dîn ile ihkâm etse taht-ı tâbi'yyetinde bulunan cemâ'ât-ı muhtelifenin de saâdet-i 'uzmâya nâ'il olacağı muhakkaktır. Çünkü İslâm'ın milel-i tâbi'aya bahşettiği hürriyet ve emniyet, hiçbir dinde hiçbir millete te'mîn edilmemiştir.

Milel-i gayr-i müslimenin millet-i hâkimeden şikayeti, gördükleri zulüm ve 'adâvetten, zulüm ve udvân ise millet-i hâkimenin dîne adem-i ri'âyetinden münba'is idi.

Ahkâm-ı din bi-hakkın icra olunsa -Osmanlı nâmı altında ictimâ' eden Müslim, Hıristiyan, Yahudi, Nestûrî, Nusayrî, ve helümme cerrâ- umûm nihâl-i muhtelif, dâimî bir âsâyış ve saâdet içinde demgüzâr olur da İslâm'ın füyûz-ı hayat-bahşası enzâr-ı cihânda ta'ayyün eder.

Binâberîn dîn-i İslâm'ın emrettiği idâre-i meşrûta-i meşrû'anın -bi-fazlihi Te'âlâ- vatan-ı azîzimizde te'essüs ettiği şu dem-i hürremde te'mîn-i istikbâl için yine dînimizin lütfuna ilticâ edeceğiz. Zira bizim başka mu'înimiz, başka müncîmiz yoktur.

Bekâ, din ile kâ'imdir...

İbnülemin Mahmud Kemal

Hazırlayan : Hasan Hüseyin Mak

Editör : Emir Çakır

Link : https://isamveri.org/pdfosm/D00524/1324_16/1324_16_KEMALM.pdf